

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Oulíkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **SILMET Příbram a.s.**, IČO 26210428,
se sídlem Na Flusárně 168, Příbram,
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Kokešem,
se sídlem Na Flusárně 168, Příbram,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
se sídlem Masarykova 427/31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2018, č. j. 32312/18/5200-11433-706599,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný změnil rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správce daně“) ze dne 28. 11. 2017, č. j. 192649/17/4300-12711-108855, tak, že úrok z prodlení, který byl předepsán na dani z příjmů právnických osob (dále jen „DPPO“) za zdaňovací období roku 2013 se snižuje z částky 5 470 740 Kč na částku 5 003 898 Kč.
2. Usnesením ze dne 20. 2. 2020, č. j. 10 Af 24/2018-43, postoupil Městský soud v Praze věc k vyřízení zdejšímu soudu.
3. Žalobkyně namítá zejména nedůvodnost napadeného rozhodnutí a neoprávněný zásah, kdy žalovaná svým rozhodnutím zasahuje do práv žalobkyně, neboť žalovaná předepsala úrok z prodlení na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013, aniž

by pro předepsání existovaly stanovené podmínky. Žalobkyně uvádí, že z její strany nedošlo ke zpoždění s úhradou daně, ale pouze k administrativnímu pochybení v části týkající se zaúčtování opravných položek kvůli spornému výkladu opravných položek. Celá záležitost s údajně pozdní úhradou daně byla tedy způsobena pouze administrativním pochybením žalobkyně ve věci tohoto výkladu. Žalovaná se s touto argumentací žalobkyně vůbec nevypořádala. Žalobkyně dále uvádí, že neměla v úmyslu zpozdit se s úhradou daně, když opětovně poukazuje na svou jinak bezvadnou platební morálku a řádné plnění svých daňových povinností vůči finanční i celní správě. Její sankcionování za pouhé administrativní pochybení týkajícího se sporného výkladu ohledně účtování opravných položek, považuje za nepřiměřené. Žalobkyně má za to, že její bezvadná platební morálka a dlouholeté plnění všech povinností v oblasti správy daní musí být vzato v potaz i při předepisování úroku z prodlení.

4. Dále žalobkyně poukazuje na nepřiměřenou dobu trvání daňové kontroly, žalobkyni není známo, z jakého důvodu trvala kontrola takto dlouhou dobu, kdy ze spisu není zřejmé, že by byly kdekoli jakékoliv průtahy ze strany žalobkyně. V případě, že by správce daně konal neprodleně, tak by byla kontrola již dávno ukončena, a úroky z prodlení by nedosáhly této výše.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že samotný úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona, a to za každý den, po který nebyla povinnost daňového subjektu uhrazena, přičemž výpočet úroku se vždy odvíjí od původní splatnosti daně a je počítán do doby platby včetně. Žalobkyně se proto ocitla v prodlení s úhradou daňové povinnosti již 1. 7. 2014 (uplynutím lhůty k podání řádného daňového přiznání k DPPO za rok 2013). Z toho důvodu je argumentace žalobce dosavadní bezvadnou platební morálkou a tím, že došlo pouze k administrativnímu pochybení, pro projednávanou věc irelevantní. Stejně tak není relevantní argumentace délkou daňové kontroly, jelikož tato argumentace má místo v řízení, ve kterém je předmětem přímo daňová povinnost, a nikoli v řízení, jímž je předepisován úrok z prodlení.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Dodatečným platebním výměrem ze dne 19. 9. 2017, č. j. 152632/17/4223-21792-403123, byla za zdaňovací období roku 2013 žalobkyni doměřena DPPO vyšší (oproti řádnému daňovému přiznání) o částku 12 597 570 Kč.
7. Platebním výměrem ze dne 28. 11. 2017, č. j. 192649/17/4300-12711-108855, byla žalobkyně vyrozuměna o předpisu úroku z prodlení s úhradou daňových povinností na DPPO za zdaňovací období roku 2013, a to ve výši 5 470 740 Kč.
8. Proti tomuto platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, že snížil předepsanou částku na 5 000 898 Kč. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že předchozí dodržování daňové kázně daňový řád při vzniku úroku z prodlení nezohledňuje a ani správce daně je při předepsání tohoto úroku zohlednit nesmí. Právní význam by tato skutečnost mohla mít jen v souvislosti s prominutím úroku dle § 259b zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 3. 2019. K argumentaci nepřiměřenou délkou daňové kontroly žalovaný uvedl, že v odvolacím řízení však lze přezkoumávat pouze naplnění podmínek k uplatnění úroku a způsob jeho výpočtu, tj. zda existuje splatná daňová povinnost, zda byla uhrazena nejpozději v den její splatnosti a zda je úrok spočítán v souladu s ustanovením § 252 daňového řádu. V tomto odvolacím řízení již nelze přezkoumat zákonnost úročené daně.

V této otázce žalobkyně napadá doměřovací řízení, avšak dodatečný platební výměr, kterým bylo předmětné doměřovací řízení ukončeno, nabyl právní moci a z tohoto důvodu je odvolací námitka irelevantní.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť účastníci vyslovili s takovým postupem souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Posouzení žaloby soudem

10. Podle § 252 odst. 1 daňového řádu daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.
11. Podle § 252 odst. 2 daňového řádu daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti.
12. Podle § 252 odst. 3 daňového řádu úrok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti. Před tímto dnem se předepíše na osobním daňovém účtu zejména v případě, že je nedoplatek, ze kterého vzniká úrok z prodlení, vymáhán, nebo pokud byl tento úrok uhrazen, nebo pro zjištění vratitelnosti přeplatku.
13. Podle § 525 odst. 6 daňového řádu správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.
14. Úvodem soud konstatuje, že z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se daňového penále, která je však obdobně použitelná i pro úroky z prodlení, vyplývá, že „je skutečností, že otázka zákonnosti dodatečného vyměření daně z příjmů fyzických osob stěžovateli za rok 1993 nebyla soudy věcně projednána, stalo se tak ovšem pouze v důsledku opomenutí stěžovatele. Jakkoliv lze stěžovateli přisvědčit, že nyní posuzovaná otázka zákonnosti vyměření daňového penále s otázkou předchozího vyměření daně bezprostředně souvisí, Nejvyššímu správnímu soudu již nepřísluší toto předchozí vyměření daně přezkoumat.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006-93) a že „rozsahem soudního přezkumu platebního výměru, jímž se předepisuje penále, se zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 11.5.2005, čj. 1 Afs 137/2004–62, publ. pod č. 1182/2007 Sb. NSS. Podle něj soud zjišťuje pouze to, zda existuje rozhodnutí, kterým byla povinnost hradit daň subjektu řádně sdělena, zda skutečně nebyla platební povinnost splněna ve stanovené lhůtě a zda je penále počítáno za každý

den prodlení počínaje dnem splatnosti daně a konče jeho platbou... V rámci soudního přezkumu rozhodnutí ve věci penále se tedy nemohou řešit otázky zákonnosti uložení daňové povinnosti, na níž je penále navázáno (rozsudek NSS ze dne 16.5.2007, č. 2 Afs 30/2007–68, a rozsudek ze dne 1.6.2009, č. 1 Afs 47/2009–45, nebo rozsudek ze dne 18.8.2011, č. 2 Afs 55/2011–59). Ačkoliv vyměření daně a předsání penále jsou dva spolu související úkony, dochází k vyměření daně a předsání penále dvěma samostatnými rozhodnutími správce daně. Proti těmto dvěma rozhodnutím lze brojit samostatnými odvoláními a žalobami, resp. kasačními stížnostmi. Tato samostatnost má za následek, že daňový subjekt nemůže do řízení o přezkumu rozhodnutí o sdělení penále přenášet námitky vztahující se k posouzení, zda vůbec a v jakém rozsahu měla být v jeho případě vyměřena daň, k níž se penále upíná. Tuto otázku lze závazně posoudit v rámci samotného přezkumu platebního výměru, jímž byla vyměřena daň. Rozsah přezkumu platebního výměru na penále odvolacím orgánem i soudem je tedy oproti přezkumu platebního výměru na daň limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda penále mělo být vůbec předsáno, zda bylo vyměřeno ve správné výši a za relevantní dobu (srov. rozsudek NSS ze dne 1.8.2011, č. 8 Afs 6/2011–86). Drtivá většina odvolacích námitek, žalobních bodů i kasačních námitek stěžovatele míří proti vyměření daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2004, 2005 a 2006. Tyto námitky zásadně nelze řešit v řízení, jehož předmětem je přezkum zákonnosti daňových rozhodnutí, jimiž bylo stěžovateli předsáno penále. Žalovaný ani správní soudy nemohou u příležitosti přezkumu rozhodnutí ve věci penále zkoumat, zda vůbec byly splněny podmínky pro vyměření samotné daně, a tedy zda rozhodnutí o vyměření daně je zákonné. Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje tezi stěžovatele, dle něhož by bez daně nebylo penále. Penále samozřejmě nelze předsat, dokud nenabyl právní moci platební výměr o vyměření (či doměření) daně samotné (viz rozsudek NSS ze dne 8.2.2006, č. j. 1 Afs 16/2005–63). Stejně tak v případě, že je zrušeno rozhodnutí o vyměření daně, musí být zrušeno i rozhodnutí o předsání penále (viz rozsudek č. j. 2 Afs 30/2007–68 a rozsudek č. j. 1 Afs 47/2009–45). Skutečnost, že penále sdílí osud daně, k níž se upíná, plyne z § 58 zákona o správě daní a poplatků. To ovšem neznamená, že by se v rámci instančního či soudního přezkumu platebního výměru, jímž se sděluje předpis penále, měl příslušný správní orgán či soud zabývat zákonností rozhodnutí o vyměření daně jako předběžnou otázkou. Jako předběžnou otázku zkoumá pouze to, zda existuje pravomocné rozhodnutí o vyměření daně.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 Afs 77/2011-91).

15. Výše uvedené judikatorní závěry lze shrnout tak, že otázky týkající se zákonnosti doměřovacího řízení nelze řešit v navazujících řízeních o úrocích z prodlení či penále. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud v odvolacím řízení ve věci přezkumu rozhodnutí, kterým byl žalobkyni předsán úrok z prodlení, nepřezkoumával správnost doměření daně ani postup správce daně v daňové kontrole, nýbrž se zabýval pouze existencí pravomocného rozhodnutí o daňové povinnosti a správností výpočtu výše úroku z prodlení, který ostatně žalobkyně ani nezpochybňuje. Co se týká námitek nepřiměřené délky daňové kontroly, která se odrazila i ve výši úroku z prodlení, tak k tomu soud uvádí, že i tato argumentace směřuje do řízení, v jehož rámci byla žalobkyni doměřena daň z příjmů fyzických osob, neboť se týká průtahů, proti nimž mohla žalobkyně využít příslušné prostředky nápravy, ať již v průběhu daňové kontroly, měla-li za to, že daňový orgán postupuje liknavě, nebo se mohla bránit proti rozhodnutí, jímž jí daň byla doměřena (srovnej rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 7. 2018, č. j. 62 Af 55/2016-31, bod 18, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, č. j. 55 Af 1/2019-21).
16. Pokud jde o samotnou výši úroku z prodlení, ten je stanoven v § 252 odst. 2 daňového řádu tak, že povinnost uhradit úrok z prodlení vzniká za každý den prodlení, počínaje

pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Správce daně tak neměl žádnou jinou možnost, než výši úroku stanovit v souladu s tímto pravidlem (správnost výpočtu provedeného žalovaným žalobkyně nezpochybňuje). K tomu soud dodává, že úrok z prodlení ve smyslu § 252 daňového řádu představuje cenu peněz, které stát požaduje za to, že daňový subjekt nepřiznal a neodvedl do státního rozpočtu daň v zákonné výši v zákonem stanovené lhůtě. Správce daně proto nemá možnost zohlednit ani důvody, proč k prodlení došlo (zda úmyslně či administrativním opomenutím), ani dosavadní platební morálku či jiné okolnosti na straně žalobkyně. Její námitky brojící proti nezohlednění shora uvedených faktorů proto nejsou důvodné. Je-li pravda, že se žalobkyně dopustila chyby v účtování opravných položek, nutno dodat, že jde o chybu vskutku kolosálních rozměrů, když se kvůli ní daň zvýšila asi o 12 mil. Kč. Žalobkyně měla zhruba tři roky na to, aby si ji uvědomila a podnikla kroky, aby minimalizovala či se naprosto vyhnula vzniku úroku z prodlení. Toho mohla docílit kupř. tím, že by na svůj osobní daňový účet převedla peněžní prostředky pro úhradu případně doměřené daně. Jestliže žalobkyně nic nepodnikla, musí sama nést negativní důsledky z toho plynoucí (srovnej rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, č. j. 55 Af 1/2019-21). Z toho důvodu rovněž nelze na danou věc aplikovat závěry judikatury, na které žalobkyně poukazuje, jelikož výše úroku není způsobena **výlučně** správními orgány (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 81/2012-35), ale především pochybením a následnou pasivitou žalobkyně.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

17. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, náklady přesahující rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. srpna 2021

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
předsedkyně senátu